

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **J. D.** pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 a iné na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2011 v Bratislave o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 11. júna 2009, sp.zn. 4 T 5/2005, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok **z r u š u j e**.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. sa vec **vracia** súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej len krajský súd) rozhodol tak, že **obžalovaný Ing. J. D. sa uznáva za vinného, že:**

1/

ako konateľ firmy T. spol. s.r.o., M., T., IČO: X., v úmysle získať finančné prostriedky formou úveru pod zámienkou dostavby závodu na spracovanie dreva začal rokovať so zástupcami spoločnosti F. S.r.l., H., P., pričom na základe následných dohovorov a príslubu zástupcov firmy F., že úver zabezpečia z Talianskej banky, dňa 10.júna 1998 zaslal Ing. D. na adresu tejto spoločnosti faxovú žiadosť o dodávku prác a technologického zariadenia v čiastke 9 000 000,- CHF na výstavbu nového závodu na výrobu dreva v T., v ktorej je uvedené, že úver bude zabezpečený bankovou zárukou V., a.s. pobočka N., financovanie týchto prác a technologického zariadenia malo byť zabezpečené

prostredníctvom úveru, ktorý mal byť Ing. D. poskytnutý z banky B. di B. V., T. a tento mala sprostredkovať podľa predchádzajúcich dohovorov spoločnosť F. S.r.l.,

následne Ing. D. obdržal od spoločnosti F. list zo dňa 14. augusta 1998 adresovaný V. a.s. pobočka N., ktorý mal odovzdať tomuto bankovému subjektu a v ktorom je uvedené, že ručiteľom úveru z Talianskej banky bude V., a.s. pobočka N., avšak tento list Ing. D. nikdy do V., a.s. neodovzdal, pretože si bol vedomý toho, že by takéto záruky od V., a.s. nebol dostal a i napriek tejto skutočnosti, dňa 18. augusta 1998 zaslal faxom do spoločnosti F., S.r.l. P. fiktívnu zmluvu o uzavretí budúcej zmluvy č. X. zo dňa 18. augusta 1998, ktorá mala byť uzavretá medzi V., a.s. pobočka N. v zastúpení Ing. V. K. a firmou T. spol. s.r.o., M., T. v zastúpení Ing. J. D. a dňa 26. augusta 1998, na základe nepravdivých skutočností uvedených zástupcom spoločnosti F. S.r.l. Ing. J. D. bola uzatvorená Obchodná dohoda - zmluva číslo X. a zmluva na prácu číslo X., kde bola ako investor uvedená v týchto zmluvách firma T. spol. s.r.o. T. v zastúpení Ing. D., generálny dodávateľ firma F. S.r.l. V., X. - B. -I. v zastúpení Dr. L. M. a hlavný subdodávateľ firma A. spol. s.r.o., Z. M., ul. X. v zastúpení M. L., ktorej majiteľom bol Ing. J. D., pričom v týchto zmluvách je opäť nepravdivo uvedené, že ručiteľom poskytnutého úveru bude V., a.s. pobočka N., a to formou záručných listov vydaných v mene investora a v prospech hlavného dodávateľa firmy F., na základe týchto zmlúv a dohovorov zriadil pre tento účel dňa 04. septembra 1998 Ing. J. D. vo V., a.s. pobočka Z. M. devízový účet č. X., kde majiteľom účtu bola T. spol. s.r.o. T. a on bol jedinou osobou oprávnenou disponovať s týmto účtom, pričom na tento účet mali byť peňažné prostriedky z tohto úveru prevedené, následne dňa 07. septembra 1998 odoslal Ing. D. prostredníctvom zásielkovej služby D. do banky B. di B. V., T. potvrdené fiktívne záručné listy č. X. V., a.s. pobočka N. v celkovej sume 9000000,- CHF zo dňa 3. septembra 1998 spolu s fiktívnym súhlasom V., a.s. pobočka N. zo dňa 04. septembra 1998 na uvoľnenie finančných prostriedkov na devízový účet č. X., a tieto boli odoslané Ing. D. jednoznačne za účelom uvoľnenia finančných prostriedkov hoci vedel, že takéto záruky mu V., a.s. pobočka N. nebola nikdy poskytla, nakoľko v tomto čase zo strany Ing. D. nedochádzalo ku splácaniu poskytnutých predchádzajúcich úverov, ktoré mal vo V., a.s., pobočka N. a to v celkovej výške 56 000 000 Sk, po obdržaní týchto fiktívnych listín B. di B. V., T. zaslala faxom tieto listiny do V., a.s. B. za účelom potvrdenia pravosti podpisov na týchto záručných listoch, pričom V., a.s. B. bolo žiadateľovi oznámené, že tieto listiny sú falošné a takéto záručné listy a ani súhlas na uvoľnenie finančných prostriedkov neboli nikdy V., a.s. vydané, následne na základe týchto zistení nedošlo k prevedeniu finančných prostriedkov z banky B. di B. V. T. na devízový účet firmy T. spol. s.r.o. T..

Týmto konaním sa Ing. D. pokúsil vylákať z B. di B. V., T. úver vo výške 9000000,- CHF v prepočte podľa aktuálneho kurzu Národnej banky Slovenska v celkovej sume 220 761 000,- Sk vediač, že úver nie je schopný splácať a taktiež vediač, že záručné listy sú fiktívne. Zmocnením sa uvedených peňazí na svojom účte by spôsobil B. di B. V., T. škodu v celkovej výške 220. 761 000,- Sk, (7 327922,72 eur),

2/

ako majiteľ a konateľ T. spol. s.r.o. T., požiadal dňa 16. októbra 1996 V., a.s. pobočka N. o poskytnutie úveru vo výške 48 000000,- Sk, pod zámkou nákupu nehnuteľnosti, nákupu strojov a nákupu materiálových zásob, predmetný úver bol dňa 27. novembra 1996 úverovým výborom schválený a úver bol T. spol. s.r.o. T. aj poskytnutý na základe zmluvy o úvere č. X. zo dňa 20.decembra 1996 a tento bol účelovo viazaný na nákup nehnuteľnosti diagnosticko-opravárenského strediska, technológie, materiálových zásob a modernizáciu kotolne, kde podmienkou poskytnutia úveru bolo predkladanie jednotlivých faktúr na preplatenie a v ktorej sa zaviazal, že predmetný úver splatí podľa splátkového kalendára do 31.decembra 2003, avšak nemal reálnu možnosť tento úver splatiť, nakoľko nevyvíjal činnosť, ktorú deklaroval vo svojej žiadosti o poskytnutie úveru a ktorá činnosť by viedla k deklarovanej produkcii firmy a následnému splácaniu úveru, pričom Ing. D. časť úveru vo výške 39 105 200,- Sk použil v súlade s podmienkami úveru na dohodnutý účel a časť úveru vo výške 8 894 800,- Sk čerpal na základe predložených fiktívnych faktúr a to tým spôsobom, že spoločnosť P. R. G. P. vystavila zálohovú faktúru Č. X. na sumu 12305 175,- Sk na dodávku strojného zariadenia, táto bola uhradená z poskytnutého úveru, pričom z dôvodu nezrealizácie časti objednávky, časť peňažných prostriedkov bolo T. spol. s.r.o. vrátených a tieto finančné prostriedky Ing. D. neoprávnene použil takým spôsobom, že vystavil fiktívnu faktúru Č. X. zo dňa 16.decembra 1997 na dodávku dvoch elektrických mostových žeriavov v celkovej sume 3 394800,- Sk, kde dodávateľom bola D. spol. s.r.o. prevádzka Z. M. a odberateľom bola T. spol. s.r.o., Ing. D. vyplatil v hotovosti z týchto peňazí D. spol. s.r.o. sumu 3 394 800,- Sk, a to na základe výdavkového pokladničného dokladu zo dňa 31.12.1997, pričom ale bolo zistené, že D. spol. s.r.o. nevystavoval a takúto faktúru, nedodala T. spol. s.r.o. takéto žeriavy, neprebrala peňažné prostriedky za takúto faktúru, nevedie vo svojom účtovníctve takúto faktúru a taktiež bolo zistené, že predmetné žeriavy boli už uhradené z finančných prostriedkov z úverovej zmluvy Č. X. a to predložením a preplatením kúpno-predajnej zmluvy uzavretej medzi predávajúcim P. T. a kupujúcim T.

spol., s.r.o. T. v zastúpení Ing. J. D., tento si tieto peňažné prostriedky ponechal pre svoju potrebu a ani časť z týchto prostriedkov nepoužil na splatenie predmetného úveru, následne Ing. J. D. ako majiteľ firmy A. spol. S.r.o. - Z. M., vystavil dve fiktívne faktúry Č. X. zo dňa 15. januára 1997 a Č. X. zo dňa 26. februára 1997 na dodávku ihličnatej drevnej hmoty pre odberateľa T. spol. s.r.o. T. v celkovej sume 5 500 000,- Sk, spoločnosť T. spol. s.r.o. prostredníctvom Ing. D. tieto fiktívne faktúry uhradila firme A. spol. s.r.o. Z. M., a to formou prevodných príkazov z horeuvedeného poskytnutého úveru, pričom bolo ale zistené, že T., spol. s.r.o. T. neprevzala takýto materiál, nakoľko nie sú vykázané dodávky takéhoto materiálu a Ing. J. D. - A. spol. s.r.o. nepreukázal vo svojom účtovníctve zaevidovanie takýchto faktúr, pričom si Ing. D. opätovne ponechal tieto finančné prostriedky a použil ich pre vlastnú potrebu a ani časť z týchto prostriedkov nepoužil na splatenie uvedeného úveru, Ing. J. D. doposiaľ poskytnutý úver nesplatil a svojim konaním spôsobil S. a.s. B., ktorá prevzala túto pohľadávku od V. B., a.s. na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 22. decembra 1999, škodu v celkovej výške 48 000 000,- Sk, (1 593 308,1 eur),

3/

uznesením Krajského súdu v Bratislave pod spisovou značkou č. 2K 270/98 zo dňa 09. decembra 1998 bol vyhlásený konkurz na úpadcu T. spol., s.r.o. T., pričom správcom konkurznej podstaty bol ustanovený Ing. J. C., nar. X., bytom V., L., Ing. D. pritom predložil pri návrhu na vyhlásenie konkurzu dňa 16. novembra 1998 v Bratislave aj doklady o majetku a zoznam aktív a pasív, pričom bolo správcom konkurznej podstaty zistené že údaje o zozname aktív a pasív sú nepravdivé, nakoľko bolo správcom konkurznej podstaty zistené, že časť pohľadávok už bola Ing. D. dlžníkmi ešte pred návrhom na vyhlásenie konkurzu uhradená, čiže Ing. D. uviedol pri návrhu na vyhlásenie konkurzu nepravdivé údaje v zozname aktív a pasív.

4/

ako konateľ T. spol. s.r.o. T. uzatvoril dňa 17. apríla 1996 so spoločnosťou P., a.s. D., B. leasingovú zmluvu Č. X. na predmet leasingu rozmetacia píla C 250 v.č. M000022172 v nadobúdacej cene 780 620,- Sk s DPH, ktorá mala byť splácaná štvrtročnými leasingovými splátkami vo výške 50 031,- Sk, z ktorých splátok spoločnosť T. spol. s.r.o. T. uhradila spoločnosti P., a.s. B. celkom jedenásť splátok, ďalšie splátky bezdôvodne prestala uhrádzať,

čím porušila základné podmienky leasingovej zmluvy Č. X. zo dňa 17.apríla 1996 v bode Č. 7, rozmetáciu pílu C 250, v.č. M000022172 na vyzvanie spoločnosti P., a.s. B. nevrátila, pričom Ing. J. D. im odmietol oznámiť, kam rozmetáciu pílu dal a tým svojim konaním spôsobil spoločnosti G., a.s. B., B. (dňom 17.04.2000 prišlo k zmene obchodného mena spoločnosti P., a.s. B. na G., a.s. a dňom 01.03.2006 prišlo k zmene obchodného mena spoločnosti G., a.s. na G., a.s.) škodu vo výške 216912,- Sk, (7200,16 eur),

5/

ako konateľ T. spol. s.r.o. T. uzatvoril dňa 30.mája 1996 so V. a.s. pobočka N. zmluvu o úvere Č. X., na základe ktorej bol tejto spoločnosti poskytnutý strednodobý rozvojový úver v sume 10 000 000,- Sk na nákup technológie a materiálových zásob, následne dňa 06.júna 1996 v súlade s predmetnou úverovou zmluvou požiadala T., spol. s.r.o. T. V., a.s. pobočka N. o preplatenie faktúry Č. X. zo dňa 13.05.1996 na sumu 929 441,40,Sk vystavenou D., spol. s.r.o. K. za dodávku strojov T. spol. s.r.o. T., kde podľa špecifikácie bola predmetom úhrady aj platba za dodávku rozmetacej píly C 250 v.č. M000022172, ktorá faktúra bola V., a.s. pobočka N., T. spol. s.r.o. T. preplatená, avšak rozmetáciu pílu mala T., spol., s.r.o. T. v nájme už od 17. apríla 1996 na základe leasingovej zmluvy č. X. od spoločnosti P., a.s. B., ktoré skutočnosti úmyselne neboli V., a.s. pobočka N. oznámené, na základe čoho záložnou zmluvou č. X. zo dňa 15.októbra 1996 bolo na rozmetáciu pílu zriadené záložné právo v prospech V., a.s. pobočka N., následne T. spol. s.r.o. T. neplnila podmienky úverovej zmluvy č. X. zo dňa 30.mája 1996, teda úver nesplácala, čo malo za následok dňa 09.decembra 1998 uznesením Krajského súdu Bratislava sp.zn. 2K 270/98 vyhlásenie konkurzu na T. spol. s.r.o. T., čím V., a.s. pobočka N. spôsobil škodu vo výške 634650,- Sk, (21 066,52 eur), ktorú pohľadávku na základe zmluvy o postúpení pohľadávky prevzala dňa 22.decembra 1999 S., a.s. B.,

6/

ako obchodný zástupca P. F. spol. s.r.o. B. uzavrel zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. X. zo dňa 27.decembra 2003 medzi P. F. spol. s.r.o. B. a M. K., nar. X., bytom H., ul. M., na bezúčelový úver vo výške 10000,- Sk, zmluvu č. X. dňa 09.januára 2004 medzi P. F. spol. s.r.o. B. a J. K., nar. X., bytom H., ul. K., na bezúčelový úver vo výške 10 000,- Sk a zmluvu č. X. dňa 09. januára 2004 medzi P. F. spol. s.r.o. B. a J. M., nar. X., bytom H., ul. M., na bezúčelový úver vo výške 10 000,- Sk, čím umožnil získať bezúčelový úver tomu, o kom

vedel, že nespĺňa podmienky určené na jeho poskytnutie a tým spôsobil P. F. spol. s.r.o., B., škodu vo výške 28 152,- Sk, (934,48 eur).

t e d a :

v bode 1/

konaním nebezpečným pre spoločnosť, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustil v úmysle spáchať trestný čin tak, že na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uvedie niekoho do omylu a spôsobiť tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo,

v bode 2/

na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

v bode 3/

ako úpadca maril konkurzné konanie tým, že uviedol nepravdivé údaje v zozname aktív a pasív,

v bode 4/

prisvojil si cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku škodu nie malú,

v bode 5/

na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu,

v bode 6/

ako zástupca oprávnený konať za toho, kto úver poskytuje, umožnil získať úver tomu o kom vedel, že nespĺňa podmienky určené na jeho poskytnutie,

tým spáchal:

v bode 1/

pokus trestného činu podvodu podľa § 8 odsek 1 Trestného zákona k § 250 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona (v znení zákona Č. 129/1998 Z.z.),

v bode 2/

trestný čin podvodu podľa § 250 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona (v znení zákona Č. 100/1996 Z.z.),

v bode 3/

trestný čin marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania podľa § 256c1 písmeno b1 Trestného zákona (v znení zákona Č. 129/1998 Z.z.),

v bode 4/

trestný čin sprenevery podľa § 248 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona (v znení zákona č. 233/1995 Z.z.),

v bode 5/

trestný čin podvodu podľa § 250 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona (v znení zákona č. 100/1996 Z.z.),

v bode 6/

trestný čin úverového podvodu podľa § 250a odsek 2 Trestného zákona (v znení zákona č. 457/2003 Z.z.),

Za to sa o d s u d z u j e:

Podľa § 250 odsek 4 Trestného zákona s použitím § 35 odsek 2 Trestného zákona (v znení zákona č. 553/2002 Z.z.) na súhrnný trest odňatia slobody 7 (sedem) rokov.

Podľa § 39a odsek 3 Trestného zákona sa na výkon trestu zaraďuje do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Zároveň sa zrušuje rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 6T/I07/2005, z 24.05.2005 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 3ToI18/2005, z 15.11.2005 vo výroku o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 229 odsek 1 Trestného poriadku sa poškodené strany:

P. F., s.r.o. X., G., IČO: X.,

G., a.s. X., B., IČO: X.,

S. a.s. X., C., IČO: X.,

s uplatnenými nárokmi na náhradu škody odkazujú na konanie o občianskoprávných veciach.

Proti rozsudku podal odvolanie obžalovaný, a to v zákonnej lehote prostredníctvom obhajcu. V písomnom podaní a jeho rozsiahlom doplňujúcom odôvodnení namieta jednak procesné vady konania a jednak nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov súdom. Výsledný stav konania charakterizuje odvolateľ tak, že ide sčasti o nepreukázanie žalovaných

skutkov, sčasti o nepreukázanie ich spáchania obžalovaným a sčasti o nemožnosť kvalifikovať tieto skutky ako trestný čin.

V procesnej časti obsahovo namieta chyby postupu orgánov prípravného konania, spočívajúce v porušovaní práva na obhajobu, najmä pokiaľ ide o nezákonnosť vykonania niektorých dôkazov, ktoré boli (ako svedecké výpovede, čítané na hlavnom pojednávaní) podkladom pre rozhodnutie súdu.

Krajský súd po podaní obžaloby pristúpil k hlavnému pojednávaniu bez rozhodnutia o procesných námietkach (zameraných na vyššieuvedené okolnosti) obžalovaného a napriek tomu, že hoci vo vyhlásenom rozsudku žalované skutky posúdil inak ako obžaloba, na možnosť odlišnej právnej kvalifikácie obžalovaného vopred (pri predbežnom prejednaní obžaloby) neupozornil. Krajský súd predložil opakovane po svojich rozhodnutiach na neverejných zasadnutiach o predbežnom prejednaní obžaloby vec na konanie o sťažnosti Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky s odôvodnením tejto sťažnosti prokurátorom, hoci prokurátor sťažnosť neodôvodnil v lehote na jej podanie.

Napokon krajský súd postupoval pri dokazovaní na hlavnom pojednávaní tak, že čítal výpovede svedkov z prípravného konania (prítom išlo v prípravnom konaní o nezákonné úkony, ako je uvedené vyššie), ktorých (svedkov) ani na hlavné pojednávanie nepredvolal. Napriek tomu, že v dôsledku odmietnutia obžalovaného zúčastniť sa hlavného pojednávania nebol na čítanie svedeckých výpovedí potrebný jeho súhlas, došlo tým k porušeniu zásady ústnosti, vyjadrenej v § 2 ods. 11 Tr. zák. Trestného poriadku v znení účinnom do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. por.).

V časti písomného odvolania označenej ako hmotnoprávna obžalovaný rozvádza v šiestich bodoch svoje námietky, celkovo zamerané tak, ako je uvedené vyššie (vecná a právna nedôvodnosť odsúdenia). V súhrne teda hodnotí skutkové zistenia krajského súdu buď ako nesprávne, alebo má za to, že z nich nemožno vyvodiť záver o naplnení zákonných znakov trestného činu, najmä z hľadiska subjektívnej stránky vo forme úmyslu, ktorý absentuje pri obžalobou dotknutom konaní J. D..

Na základe uvedeného obžalovaný navrhuje, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/ Tr. por. zrušil a podľa § 260 Tr. por. vrátil vec prokurátorovi na došetrenie.

Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako odvolací súd krajského súdu v zmysle § 252 Tr. por. nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1 alebo 3 Tr. por., preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku a správnosť postupu konania, ktorému predchádzalo, prihliadnúc pri tom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané. O odvolaní rozhodol na neverejnom zasadnutí, keďže vady nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí.

Takto najvyšší súd zistil, že napadnutý rozsudok je potrebné v celom rozsahu zrušiť. V konaní krajského súdu sa vyskytli chyby spočívajú v nevykonaní niektorých dôkazov, ktoré bolo pre objasnenie veci potrebné vykonať a v niektorých prípadoch bolo pre odstránenie rozporov, nejasností a pochybností o skutkových zisteniach potrebné osobne vypočuť svedkov (namiesto postupu podľa § 211 ods. 1 Tr. por.).

Vyššie uvedené vyvoláva nejasnosť skutkových zistení výroku rozsudku a pochybnosti o týchto zisteniach, spojené s nevyrovaním sa s okolnosťami významnými pre rozhodnutie a s potrebou vykonania ďalšieho dokazovania (§ 258 ods. 1 písm. b/ a c/ Tr. por.). Je nutné uviesť, že odôvodnenie rozsudku z hľadiska vyrovnania sa s relevantnými okolnosťami výrazne prispieva k pochybnostiam o správnosti skutkových zistení jeho výroku, nakoľko je prakticky prevzatím odôvodnenia obžaloby a nespĺňa kritériá § 125 Tr. por. Absencia dôkazne – hodnotiacich a právnych úvah a vyrovnania sa s obranou obžalovaného (tam, kde je obsahom jeho čítaných výpovedí z prípravného konania) je v tomto prípade výrazná a z hľadiska odvolacieho prieskumu neakceptovateľná.

Konkrétosti zistených chýb sú spolu s pokynmi na doplnenie dokazovania uvedené v ďalšom texte (podčiarknuté). Tu sú naznačené i úvahy odvolacieho súdu vo vzťahu k doposiaľ vykonaným dôkazom, ktoré majú napomôcť krajskému súdu pri finálnom hodnotení dokazovania v zmysle § 2 ods. 6 Tr. por.

Pokiaľ ide o námietky uvedené v procesne zameranej časti odvolania, tu platí, že sú dôvodné len čiastočne, a to vo vzťahu k bezvýnimočnému prečítaniu výpovedí svedkov

z prípravného konania. To sa však týka vecnej stránky dokazovania (jeho nedostatočnej obsahovej kvality, resp. nedostatku právnej kvalifikácii zodpovedajúcich skutkových zistení, alebo pochybností o podklade pre konštatovanie týchto zistení), nie odvolaním principiálne namietanej procesnej neprípustnosti tohto postupu.

V konkrétnostiach je ku procesným námietkam potrebné uviesť nasledovné:

K bodu 1/

Uznesenie o vznesení obvinenia je vykonateľné už jeho vydaním, nakoľko je proti nemu síce prípustná sťažnosť, táto ale nemá odkladný účinok. K právnym účinkom vznesenia obvinenia teda došlo už 27. júna 2002 a tieto účinky mohli byť zvrátené len zrušením dotknutého uznesenia prokurátorom na základe sťažnosti obvineného (uznesenie by teda nenadobudlo právoplatnosť a stratilo by aj vykonateľnosť).

V uznesení o vznesení obvinenia bol obvinený o možnosti zvoliť si obhajcu výslovne poučený a pri výsluchu 17. septembra 2002 s ustanovenou obhajkyňou súhlasil, materiálne teda neboli jeho práva predstihom pri ustanovení obhajcu oproti v úplnosti dodržanému postupu podľa § 38 Tr. por. (ustanovenie obhajcu až po márnom uplynutí prednostne určenej lehoty na zvolenie si obhajcu) porušené.

Obhajca sa ustanovuje opatrením s priamymi právnymi účinkami bez nadobúdania právoplatnosti (nemôže teda ísť o „neprávoplatne“ ustanoveného obhajcu).

K bodu 2/

Rozhodujúci je a právne účinky vyvoláva výrok, nie dôvody uznesenia (tu o vznesení obvinenia). V dôvodoch uznesenia uvedený pojem „rozšírenie trestného stíhania“ nič nemôže zmeniť na postupe podľa § 160 ods. 1 a § 163 ods. 1, 3 Tr. por. v použítom znení, ku ktorému (správne) došlo. Proti uzneseniu bolo možné podať sťažnosť, čím boli práva obvineného dostatočne chránené. Za tejto situácie je označenie zápisnice ako zápisnice o pokračovaní vo výsluchu obvineného nepodstatné. Navyše, išlo o obvineného v tom istom konaní, v rámci ktorého bol vypočúvaný ako obvinený už skôr (ku skutku v bode 1 ako ku samostatne spáchanému trestnému činu).

Platí pritom aj to, že v čase vydania predmetného uznesenia (30.októbra 2002) nebolo Trestným poriadkom rozširovanie vzneseného obvinenia pre ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu ešte upravené (k tejto úprave došlo až zákonom č. 457/2003 s účinnosťou od 1. decembra 2003).

Námietku zaujatosti bolo možné uplatniť v celom priebehu konania, ak nešlo o jej dôvod, ktorý bol obvinenému známy už od počiatku tohto konania, resp. od vznesenia obvinenia (uznesenie o vznesení obvinenia s menom vyšetrovateľa prevzal obvinený už 13. septembra 2002).

Eventuálne priesťahy vyšetrovateľa pri určovaní termínu odloženého výsluchu obvineného nie sú z hľadiska rozhodovania o vine relevantné.

K bodu 3/

Okolnosť, že v uznesení prokurátora, ktorým bola zamietnutá sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia je nesprávne k ustanoveniu § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (nedôvodnosť sťažnosti) priradená citácia textu písmena a/ tohto ustanovenia (nepripustnosť sťažnosti) je formálnou chybou bez v tomto smere zohľadniteľných negatívnych procesných účinkov.

K bodu 4/

Obvinenému môže byť v tom istom konaní (veci) vznesené obvinenie pre ďalší skutok, ktorý je samostatne spáchaným trestným činom, a takýto postup je v zmysle § 163 ods. 3 Tr. por. v použitom znení (ods. 4 tohto ustanovenia Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 v jeho naposledy účinnom znení) predpísaný ako štandardný.

Nejde teda v takomto prípade o inú vec (konanie) a skôr ustanovený obhajca obhajuje obvineného aj vo vzťahu k ďalšiemu skutku, pre ktorý bolo vznesené obvinenie.

Inštitút spojenia konania prekonáva práve situáciu, v ktorej sú splnené podmienky spoločného konania (§ 20 ods. 1 Tr. por.), ale z rôznych mimoprocesných dôvodov sa koná oddelene (z hľadiska samostatne ustanovených obhajcov v oboch spájaných konaniach na takúto duplicitu potom reaguje § 39 ods. 2 Tr. por. v použitom znení).

Opakovanie výsluchov svedkov v prípravnom konaní po zvolení si obhajcu obvineným (§ 37 ods. 2 Tr. por.) je potom z hľadiska tohto (namietaného) dôvodu nadbytočné.

K bodu 5/

Po nariadení hlavného pojednávania predsedom senátu 17. februára 2009 (ktorému predchádzali dve zrušujúce uznesenia najvyššieho súdu proti rozhodnutiam o inom procesnom postupe, resp. inom rozhodnutí krajského súdu) nevyvolalo podanie obžalovaného (ktoré malo v reakcii na nariadenie hlavného pojednávania sčasti zhodný obsah s týmto odvolaním) povinnosť krajského súdu o tomto podaní osobitne rozhodovať. Naopak, povinnosťou vecne príslušného súdu bolo vec na hlavnom pojednávaní v jeho nariadenom termíne prejednať.

K bodu 6/

Právna kvalifikácia skutku je súdom posudzovaná už v štádiu predbežného prejednanja obžaloby. Ak však súd nedospeje k záverom podmieňujúcim postup podľa § 190 ods. 1 alebo 2 Tr. por. v tomto štádiu, finalizuje právnu kvalifikáciu vo vyhlásenom rozsudku bez procesných prekážok, vyvolaných odlišným ako pôvodným právnym posúdením. Obmedzením je len uznanie viny z prísnejšie trestného činu oproti obžalobe (§ 225 ods. 2 Tr. por.), čo je však (prísnejšia trestnosť) dané vyššou trestnou sadzbou, nie len zmenou právnej kvalifikácie bez takéhoto navýšenia, pričom v prejednávannej veci nie je uplatnenie uvedeného obmedzenia aktuálne.

K bodu 7/

Pri konaní o sťažnosti nadriadený súd preskúmava v zmysle § 147 ods. 1 Tr. por. správnosť všetkých sťažovateľom napadnutelných výrokov uznesenia a konanie, ktoré mu predchádzalo, a to univerzálne, teda bez ohľadu na dôvody sťažnosti, ktoré ani nie sú jej zákonnou náležitosťou. Technicky ani nie je väčšinou možné predložiť vec nadriadenému súdu okamžite po uplynutí trojdňovej lehoty (vzhľadom aj na dokladové vykázanie doručenia uznesenia) a pripojenie dodatočne sťažovateľom zaslaných dôvodov k predkladanej sťažnosti (bez rozdielu prístupu k procesným stranám v tomto smere) je postupom súladným so zákonom.

Čo sa týka predbežného prejednávania obžaloby, jeho dôvodov a rozhodnutí krajského súdu, ktoré boli výsledkom tohto úkonu, obe tieto rozhodnutia boli zrušené najvyšším súdom, ktorého záver bol pre krajský súd záväzný.

K bodu 8/

Pokiaľ ide o ústnosť súdneho konania, táto je naozaj jednou z jeho základných zásad (aj podľa Trestného poriadku v súčasne účinnom znení).

Pred všeobecným ustanovením § 2 ods. 11 Tr. por. však majú prednosť ustanovenia o dokazovaní na hlavnom pojednávaní, ktoré z uvedenej zásady pripúšťajú výnimku.

Takouto výnimkou je aj čítanie výpovede svedka podľa § 211 ods. 1 Tr. por., pričom súd by toto ustanovenie na účel zefektívnenia konania mal aplikovať vo všetkých prípadoch, v ktorých sú splnené podmienky na jeho použitie.

Na druhej strane, osobný výsluch svedka na hlavnom pojednávaní je nevyhnutný tam, kde je to pre zistenie právne relevantnej skutočnosti potrebné (a teda kde čítanie zápisnice o výpovedi svedka v prípravnom konaní nepostačuje pre jej neúplnosť, rozpornosť, alebo ak je potrebné z iných dôvodov odstrániť pochybnosť o skutočnostiach, ktorých sa výpoveď svedka týka, a to ďalším výsluchom). To platí aj v prípade, ak strana je ochotná dať na čítanie výpovede svedka súhlas, alebo ak tento súhlas nie je zo zákona potrebný v dôsledku odmietnutia účasti obžalovaného na hlavnom pojednávaní.

Preto v prejednávanej veci nemožno generálne odmietnuť čítanie výpovedí svedkov na hlavnom pojednávaní. Vecne, teda z hľadiska potrieb dokazovania, však tento postup nebolo možné vykonať plošne, ako ku tomu došlo. Prípady v ktorých potrebu osobného výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní vidí odvolací súd sú zahrnuté do dôkazných pokynov uvedených v nasledujúcom obsahu odôvodnenia tohto uznesenia.

Zákonnosti vykonania výsluchov svedkov v prípravnom konaní z dôvodu tvrdenej absencie zastúpenia obvineného obhajcom v čase ich konania sa týka predchádzajúca časť tohto odôvodnenia.

K jednotlivým činom, ktoré sú súčasťou výroku rozsudku (aj pri zohľadnení vyššie charakterizovaných odvolacích námietok, špecifikovaných v bodoch 1/ až 6/ druhej časti písomného odvolania, označenej ako hmotnoprávna) je potrebné uviesť nasledovné:

K bodu 1/ výroku rozsudku

O správnosti skutkových zistení tu vzniká výrazná pochybnosť.

Predovšetkým, skutok je formulovaný tak, že financovanie prác na dostavbe závodu na spracovanie dreva a technologického zariadenia tejto prevádzky malo byť zabezpečené prostredníctvom úveru, ktorý mala na tento účel poskytnúť T. banka B. di B. V. (ďalej len T. banka), ktorá je takto postavená do procesnej pozície poškodeného pri pokuse trestného činu podvodu (od nej sa mal obžalovaný pokúsiť úver v sume 9 mil. CHF vylákať, vediač, že ho nesplätí). Ako však vyplýva z listinných dôkazov, okrem iného a najmä „prehlásenia“ spoločnosti F. z 22. augusta 1998 (č.l. 631) a listu tejto spoločnosti zo 14. augusta 1998, adresovaného V., pobočka N. (č.l. 634), v nadväznosti na článok 3 Obchodnej dohody – zmluvy X. (č.l. 643 – 645), prvotné financovanie príslušných dodávok malo byť zabezpečené firmou F. v prospech hlavného subdodávateľa – firmy A. platbami z devízového účtu spoločnosti T. s.r.o., a to prostredníctvom „vývozných finančných spoločností F.“. Záručné listy V., voľne prevoditeľné ako zmenka (č.l. 610 – 617) mali byť po príslušnej dodávke a odsúhlasení faktúry vydaných spoločnosťou F. odberateľom predmetných dodávok (f. T.) prevedené na skupinu F. (takýto prevod bol súčasťou a predpokladom mechanizmu financovania dodávok stavebných prác a technológií). Provízia za finančné sprostredkovanie samotnej spoločnosti F. (ktorá z hľadiska vecných dodávok mala konať prostredníctvom firmy A.) je vyjadrený v bodoch 3.5. – 3.5.2 Obchodnej zmluvy (360 000 CHF) a zisk (úrok) nad rámec preplatenia faktúr (mali byť preplatené celkovo v sume 9 mil. CHF), predkladaných v termínoch uvedených v zmluve (8. september 1998 – 8. marec 1999) je špecifikovaný vo vyššie uvedených záručných listoch (nepravých), ktoré obžalovaný zabezpečil podľa požiadaviek f. F. (splátky istiny a úrokov boli určené na obdobie 8. september 1999 – 8. september 2002). Podľa týchto údajov, istina zodpovedajúca hodnote preplatených faktúr a úroky mali byť poskytnuté novému majiteľovi záručných listov, teda spoločnosti F., prostredníctvom ktorej bolo zabezpečené financovanie dodávok.

Údaje, uvedené v uvedených dokladoch kolidujú so základným skutkovým zistením, spočívajúcim v okolnosti, od koho (ktorej právnickej osoby) mal byť úver určený na financovanie projektu zabezpečovaný, a to s podvodným úmyslom vo vzťahu k jeho splateniu (a teda voči osobe poškodeného). Tomu zodpovedajú aj údaje, obsiahnuté vo výpovedi zástupcov f. F. a talianskej banky (Dr. M., G. S. a F. M.), podľa ktorých T. banka nebola úverujúcou inštitúciou, ale len bankou, v ktorej má f. F. účet a ktorá (banka) vystupovala ako depozitár záručných listov. Jej povinnosťou bolo uvoľniť tieto doklady po odsúhlasení faktúr za jednotlivé dodávky firme F. na ich „mobilizáciu“ (č.l. 382) prostredníctvom subjektu F. I..

S týmito okolnosťami sa bude potrebné v ďalšom priebehu konania na súde prvého stupňa vysporiadať, nakoľko to napadnuté rozhodnutie nečiní a v dôsledku uvedeného je zistenie skutku v bode 1/ spochybnené a nepreskúmateľné v otázke, komu hrozilo spôsobenie škody ako zákonného znaku (aj v podobe okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby) pri trestnom čine podvodu. Zámena poškodeného je z hľadiska stabilizácie skutku nemožná.

Je teda potrebné identifikovať subjekt, ktorý svedok D. M. (č.l. 517) označuje za jemu neznámeho finančného investora, ktorý F. zabezpečoval finančné krytie výstavby (podľa vyššie uvedených dokladov malo byť toto krytie zabezpečené prostredníctvom spoločnosti označovanej ako F., F. G. alebo F. I.), taktiež upresniť spôsob a jemu zodpovedajúci právny titul, na základe ktorého mali byť týmto subjektom firme T. na obžalovaným zriadený devízový účet poskytnuté prostriedky na úhradu dodávateľských faktúr firmy F. v hodnote 9 mil. CHF (kúpa od f. F. záručných listov, resp. zmeniek „vydaných“ V. Nitra, sprostredkovanie ich predaja tretím osobám alebo inak).

V nadväznosti na to je potom potrebné overiť a ustáliť, komu mohla byť potenciálnym preplateným dodávateľských faktúr (v nadväznosti na akceptáciu nepravých záručných listov) spôsobená škoda (F., f. F., eventuálne v prípade zistenia nových skutočností T. banka, uvedená v napadnutom rozsudku).

Mechanizmus financovania zabezpečovaný talianskou stranou bol už bližšie objasňovaný prostredníctvom právnej pomoci, poskytnutej orgánmi Talianskej republiky. Relevantné (ale nie dostatočne presné) údaje sú uvedené vo výsluchu svedka M. (č.l. 381-

383), ktorý bude pri splnení ďalej uvedených predpokladov potrebné cestou právnej pomoci zopakovať, a to so zameraním na vyššie uvedené otázky.

Objasňovanie otázky následkov nemožnosti uplatniť fiktívnu bankovú záruku je však pri trestnom čine podvodu späté a len sekundárne odvodené od existencie podvodného úmyslu v jeho základe, teda úmyslu prostriedky od ich poskytovateľa (so záväzkom vrátenia týchto prostriedkov v o úroky navýšenej hodnote) čerpať, avšak uvedený záväzok nedodržať.

K tomu je potrebné uviesť, že úprava trestnosti uvedenia do omylu v otázke len samotného splnenia podmienok na poskytnutie alebo splácania úveru (teda aj samostatne len v otázke úverových garancií) sa stala súčasťou úpravy Trestného zákona až od 1. septembra 1999 ako trestný čin úverového podvodu podľa § 250a Tr. zák. (v znení zák. č. 183/1999 Z.z.), i tu by však konanie páchatel'a muselo smerovať k spôsobeniu aspoň nie nepatrnej škody, ktorá by potom v dôsledku fiktívnosti úverovej garancie nebola reparovateľná (právna úprava účinná od 1. januára 2006 už v tomto smere, resp. v prípade simulovania úverových záruk vyžaduje tzv. malú škodu).

Okolnosť podvodného úmyslu je vo výroku napadnutého rozsudku vyjadrená tak, že sa obžalovaný pokúsil úver vylákať, vediač, že tento úver nie je schopný splácať.

Uvedené skutkové zistenie však nie je podložené úvahami, ktorými sa súd pri jeho formulácii spravoval a označením dôkazov, od ktorých sa tieto úvahy odvíjajú.

Odôvodnenie rozsudku sa v tomto smere (č.l. 25 – 26) zameriava len na otázky fíngovania spolupráce s V. a predkladania talianskym partnerom fiktívnych dokladov tejto banky (najmä zaslanie nepravých záručných listov a súhlasu na uvoľnenie finančných prostriedkov na devízový účet spoločnosti T.).

V tomto smere je potrebné závery krajského súdu odobriť ako zodpovedajúce výsledku dokazovania. Nie je však v uvedenom rozsahu dôkazmi podložené zistenie neschopnosti splácať úver v prípade jeho poskytnutia (od čoho sa odvíja danosť podvodného úmyslu), len predstieranie garancií zmluvného záväzku (čo nie je totožný kvalifikačný moment).

Okolnosť, že f. T. mala už v kritickom čase nesplnené záväzky z iných úverových zmlúv nemusí znamenať komerčnú neúspešnosť a neschopnosť plniť záväzky spojené s projektom na výstavbu drevospracujúceho závodu. Samotná T. firma F. o investičnom zámere s obžalovaným reálne rokovala a uzavrela s f. T. s.r.o. i obe výstavbu právne zabezpečujúce zmluvy (obchodnú zmluvu a zmluvu na prácu). Postup sa potom zastavil práve na otázke fiktívnosti bankovej záruky, nie na otázke predpokladu nedostatočnej rentability plánovanej výroby.

Pokiaľ ide o okolnosti uvedené v časti B. odvolania k tomuto skutku, je potrebné uviesť nasledovné:

Nie sú opodstatnené argumenty, obhajujúce nevedomosť obžalovaného o fiktívnosti bankových garancií. Nikdy totiž o nich vo V. nerokoval, banka sa touto otázkou nezaoberala a na regionálnej úrovni ani nemohla, ako to vyplýva zo svedeckých výpovedí jej pracovníkov i materiálov V..

Znaleckým posudkom bolo objektivizované, že obžalovaný príslušné listiny cestou zásielkovej služby osobne odoslal na úschovu do talianskej banky a z tohto hľadiska nie je podstatné, či ich podpísal on alebo iná neoprávnená osoba. Takýto postup do priebehu udalostí, spojených s predstieraným ručením logicky zapadá.

Okolnosť, že prostriedky mali byť uvoľňované postupne, po preukázaní použitia predchádzajúcej čiastky síce zodpovedá zmluvným dokumentom, resp. platí, že faktúry za príslušné časti dodávky (vecne poskytovanej firmou A.) mali byť už predbežne schválené. K tomuto schváleniu však malo dôjsť zo strany investora, teda T. s.r.o. (bod 3.7 obchodnej zmluvy, resp. doklad na č.l.635).

Na to nadväzuje ďalšia v odvolaní uplatňovaná okolnosť, a to že obžalovaný nebol majiteľom obchodnej spoločnosti A. s.r.o. Ide totiž o A. ako obchodné meno, pod ktorým J. D. individuálne ako fyzická osoba podnikal (ako tomu zodpovedajú údaje zo súdom vyžiadaného výpisu zo živnostenského registra). Nesprávny je teda aj príslušný údaj v popise skutku 1/ výroku rozsudku.

V kontexte oboch vyššie uvedených okolností teda platí, že obžalovaný ako konateľ obch. spol. T. s.r.o. mal potvrdzovať dodávky prác a zariadenia svojej vlastnej firme (A.), teda sám sebe. V prospech firmy A. mali byť uhrádzané aj prostriedky, ktorých návratnosť voči ich poskytovateľovi mala byť garantovaná záručnými listami V..

Tieto okolnosti nespochybňujú možnosť výkonu prác a faktického vybudovania príslušnej prevádzky, v rámci žalovaného skutku je však relevantné spätné uhrádzanie dlhu investora (T. s.r.o.), ktorý mal vzniknúť v rozsahu prvotného prefinancovania realizácie projektu, a to voči potenciálnemu poskytovateľovi dotknutých finančných prostriedkov, t.j. danosť podvodného úmyslu vo vzťahu k tejto spätnej úhrade. Ako už v kontexte uvedenej okolnosti bolo uvedené, otázku podvodného úmyslu nemožno mechanicky stotožniť s otázkou fiktívnosti, resp. fingovania úverových garancií.

Primárne sa teda v ďalšom konaní bude potrebné vysporiadať s popísanou okolnosťou. Len v prípade dostatku dôkazných podkladov pre konštatáciu podvodného úmyslu, smerujúceho k nesplneniu zmluvných záväzkov na úhradu prostriedkov, ktoré mali byť vynaložené na financovanie predmetného projektu z cudzích zdrojov, bude potom potrebné prikrčiť k riešeniu vyššie uvedenej otázky určenia osoby poškodeného.

Treba dodať, že súčasťou odôvodnenia rozsudku musí byť i náležitá špecifikácia použitej právnej kvalifikácie so zameraním na základné pravidlo o časovej účinnosti Trestného zákona, vyplývajúce z Čl. 50 ods. 6 Ústavy, teda na ustanovenie § 2 ods. 1 súčasne účinného Trestného zákona. V tejto súvislosti je potrebné objasniť, či bol použitý Trestný zákon účinný v čase spáchania činu, alebo neskorší zákon (resp. iné znenie toho istého zákona s časovou špecifikáciou nadobudnutia účinnosti tohto znenia), a to vo vzťahu k príslušnému ustanoveniu osobitnej časti.

K bodu 2/ výroku rozsudku

Opäť je potrebné konštatovať pochybnosť o správnosti skutkových zistení, vyplývajúcu z popisu skutku vo výroku napadnutého rozsudku, a taktiež v dôsledku absencie úvah, ktorých sa súd pri hodnotení dôkazov (len obsahovo parciálne a bez vzájomných súvislostí) spravoval.

Pochybnosti takto budí konštatácia nevyvíjania činnosti, ktorú obžalovaný deklaroval v žiadosti o poskytnutie úveru na strane jednej, a súčasne potvrdenie čerpania sumy 39 105 200 Sk (z celkovej sumy úveru 48 mil. Sk) v súlade s podmienkami úveru na dohodnutý účel, na strane druhej.

S tvrdením o nevyvíjaní obchodnej činnosti (v kontexte čerpania úveru vyššie uvedeným spôsobom a z tohto hľadiska vo vzťahu k danosti podvodného úmyslu) sa potom súd nevysporiada ani v príslušnej časti odôvodnenia rozsudku (č.l. 26), rovnako ani s obranou, ktorú obžalovaný prezentoval už pri výpovedi v prípravnom konaní (č.l. 147), čítanej na hlavnom pojednávaní, a ktorej sa v podstate pridrža vo svojom odvolaní. To stavia rozsudok do pozície nepreskúmateľnosti.

V súvislostiach skutku v bode 2/ (ako je už uvedené vyššie) je potrebné poukázať na niektoré okolnosti, ktoré po dôkaznom doplnení konania môžu súdu prvého stupňa napomôcť pri vysporiadaní sa s právne relevantnými skutočnosťami (čo krajský súd v napadnutom rozsudku aj v prípade tohto skutku činí len prevzatím rámcovo strohého odôvodnenia obžaloby do vlastného odôvodnenia).

Úmysel realizovať projekt, ktorý bol podkladom úveru je spochybnený spôsobom čerpania úveru a použitia časti jeho prostriedkov, ako je to sumarizované v správe audítora (vyžiadanej v konkurznom konaní) na čl. 1877–8.

V nadväznosti na uvedené je potrebné výsluchom zástupcu V. (a ak to bude na zistenie príslušnej okolnosti potrebné aj výsluchom zástupcu postupníka pohľadávky z poskytnutého úveru – P. a.s.) a vyžiadaním písomnej správy overiť, či skutočne došlo k zaplateniu istiny prvého úveru, čerpaného v r. 1996 vo V. (10 mil. Sk – skutok 5 výroku rozsudku) z druhého úveru (dotknutý skutok v bode 2/ výroku rozsudku), a to v rozsahu celkovo 3,75 mil. Sk. Taktiež, ako k tomu došlo z hľadiska bankovej kontroly dodržania účelu úveru pri platbách z príslušného účtu v zmysle dodatku č. 1 k úverovej zmluve č.X. (č.l. 1412).

Z výsluchu Dr. M. (č.l. 1314) totiž vyplýva, že časť istiny, ktorá bola uhradená (v sume 3 938 541 Sk) zodpovedá čiastke, čerpanej z vkladového účtu (záručného vkladu) spoločnosti T. (jedna z garancií pôvodného úveru). To ale z hľadiska výšky tejto čiastky nezodpovedá

záruke úveru podľa čl. II. a čl. V bod 2. zmluvy o vkladovom účte zo 4. júna 1996 (č.l. 2029), ktorá predstavuje len 350 000 Sk. Ak skutočne došlo k čiastočnému splateniu istiny prvého úveru čerpaním druhého poskytnutého úveru, zrazených zo záručného vkladu bolo (nad rámec vyššie uvedenej sumy 3, 75 mil. Sk) len 188 541 Sk, ako to tvrdí aj odvolateľ (k tomu pozri údaje, uvedené v dovolaní na č.l. 2580 ods. 5, kde je suma 3,75 mil. Sk označená ako „vlastné zdroje“).

Pokiaľ ide o spoločnosť P. R. G., a faktúru na nákup strojov v hodnote 12 305 175 Sk, táto suma bola z úveru uhradená 23. januára 1997 (č.l. 1654), pričom na základe storna časti objednávky (výpoveď sv. L. a doklady na č.l. 1076 a 1077, a najmä 1078) bola obžalovanému už 28. januára 1997 vrátená suma 8 mil. Sk.

Obžalovaný v odvolaní poukazuje na v tomto smere rozpornú výpoveď sv. L. (č.l. 1062), ktorý uvádza ako dátum výberu peňazí z účtu f. P. 27. január 2007, ale ako dátum vyplatenia prostriedkov v hotovosti obžalovanému až 28. január 2008 (čo má spochybňovať nadväznosť dokladovania údajnej platby za žeriavy na faktické vrátenie prostriedkov obžalovanému v hotovosti zo strany P. R. G.).

Preto je potrebné vylúčením menovaného (sv. L.) potvrdiť, či išlo o dátum zodpovedajúci výdavkovému pokladničnému dokladu, teda 28. január 1997.

Ak obžalovaný prakticky súbežne s čerpaním úveru časť objednávky preplatenej podľa faktúry na konkrétny účel (nákup drevospracujúcich strojov) stornoval v hodnote (podľa finančného vyjadrenia) až dvoch tretín, nesvedčí to o jeho zámere realizovať projekt, zameraný a úverovaný na rozvoj drevospracujúcej výroby.

Čo sa týka nákupu mostových žeriavov od spoločnosti D., je zrejmé, že žeriavy skutočne neboli z právneho hľadiska súčasťou nehnuteľnosti, ktorej nákup bol financovaný z úveru, ako je to namietané v odvolaní. Svedčí o tom okrem znaleckého posudku ku kúpnej zmluve i záložná zmluva č. 2 z 13. marca 1998, podľa ktorej sú dva elektrické mostové žeriavy založené v prospech V. na zábezpeku dotknutého úveru ako hnutel'né veci (č.l. 2104), pričom predmetná nehnuteľnosť je založená osobitne (záložná zmluva z 20. decembra 1996 – č.l. 2098).

Pokiaľ ide o podkladový expertízny posudok banky k záložnej zmluve, zmieňuje sa síce o žeriave ako o zvláštnej výbave objektu (č. 794) avšak predmetom ohodnotenia nebolo technologické zariadenie objektu (č.l. 792).

Vo vzťahu k tejto okolnosti však vykonané dôkazy vyznievajú v tom smere, že vo vzťahu k P.T. išlo len o formálno – právny stav, fakticky bol odpredaj nehnuteľnosti firme T. vedením PD vnímaný ako prevod predmetnej haly aj so žeriavmi (výpoveď predsedu družstva M. a podpredsedu Š..

Kúpa žeriavov bola obžalovaným dokladovaná tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku (faktúra firmy D. X. -č.l. 843 a príjmový a výdajový doklad z 31.decembra.1997 – č.l. 844). Tento odpredaj však popiera ako vtedajší majiteľ a konateľ tejto spoločnosti K., tak aj predchádzajúci majiteľ a konateľ D. a nie je dokladovaný zmluvne.

Ako vyplýva z výpovede naposledy uvedeného svedka a tiež účtovníčky f. T. V., obžalovaný bol aktívne zapojený do činnosti f. D. a disponoval aj jej pečiatkou, pričom po prerušení spolupráce s uvedenou spoločnosťou a jej odchádzajúcim konateľom D. (jún 1997) nevrátil pečiatku s označením „D. spol. s r.o., prevádzka Z. M.“, s ktorou naďalej disponoval. Práve takouto pečiatkou sú označené kritické doklady o údajnej kúpe, resp. predaji (faktúra a doklady o hotovostnej platbe, ako sú uvedené vyššie).

Na základe týchto dokladov firma T. mohla vystupovať ako právny vlastník aj pri neskoršom (horeuvedenom) založení žeriavov v prospech V. v r. 1998 (nemohli byť založené stroje od f. P. G. v rozsahu stornovanej objednávky) a zároveň nimi mohlo byť dodatočne deklarované vrátenie a údajné opätovné použitie sumy 8 mil. Sk k dátumu 31. decembra 1997 (pozri aj správu audítora na č.l. 1877), ku ktorému (vráteniu) však podľa listinných dôkazov fakticky došlo už 28. januára 1997.

Žeriavy nemohli byť v dokladmi prezentovanom čase firmou D. odpredané, nakoľko táto v tomto čase nebola ich vlastníkom. Aj keď ich pôvodne v r. 1995 zakúpila od P.T. (zmluva z 15. marca 1995 na č.l. 1197-8), 5. decembra 1995 došlo k odstúpeniu od zmluvy (sv. O., doklad na č.l. 1186).

Ak obžalovaný v podanom odvolaní tvrdí, že o odstúpení od zmluvy nevedel, o opaku svedčí doklad o jeho účasti na rokovaní s P.T. (priamo za f. D.) z 11. januára 1996, týkajúcom sa nárokov f. D. voči P.T. na úhradu zhodnotenia žeriavov ich medzitýmnou opravou, a to práve v nadväznosti na odstúpenie od kúpnej zmluvy (č.l. 1201). Tento nárok bol potom uplatňovaný súdne (č.l. 1201, 1203-5).

K tejto otázke je ešte potrebné dodať, že výrok rozsudku pri skutku v bode 2/ konštatuje ako skutkové zistenie, že Ing. D. sumu 3 394 800 Sk v hotovosti firme D. vyplatil, pričom ale bolo zistené, že (obsahovo) táto spoločnosť nebola na dodávke, fakturácii a prevzatí prostriedkov účastná. Táto formulácia je sama–osebe vnútorne rozporná.

Vo vzťahu ku fakturácii a preplateniu sumy 5,5 mil. Sk za tvrdenú dodávku dreva firme A. je potrebné ku odvolacím námietkam (obžalovaný nikdy nebol spoločníkom spoločnosti s ručením obmedzeným s týmto obchodným menom) uviesť to isté, čo u skutku v bode 1/. Ide o obžalovaného ako fyzickú osobu s obchodným menom Ing. J. D. – A. (ako to vyplýva aj so správy daňového úradu na č.l. 1251 a výpisu zo živnostenského registra na č.l. 2405).

Ako už bolo uvedené, obžalovaný už v prípravnom konaní (výsluch z 21. októbra 2003 na č.l. 147), rovnako potom v podanom odvolaní tvrdí, že projekt, na ktorý bol čerpaný predmetný úver, nemohol byť realizovaný (a teda obžalovaným predpokladaná činnosť vyvíjaná) v dôsledku okolností, nastalých až po poskytnutí úveru, čo teda malo ex post po jeho čerpaní znemožniť obžalovaným pôvodne zamýšľané riadne splatenie tohto úveru. Ide o vyhlásenie konkurzu na majetok P.T. v r. 1997 a následné neposkytnutie súčinnosti so strany družstva voči S., a.s., závod N., konkrétne neodovzdanie dokumentácie ku plynovej prípojke, nachádzajúcej sa v objekte PD. To vyvolalo nemožnosť plynofikácie kotolne, ktorá bola súčasťou kupovaného objektu a bez ktorej nebolo možné spustiť výrobu, predpokladanú projektom.

Túto obranu odôvodnenie rozsudku pri rekapitulácii obsahu výpovedí obžalovaného neodráža a ani vo zvyšku svojho obsahu na ňu nijako nereaguje.

V ďalšom konaní sa teda s ňou (touto obranou) bude v kontexte už vykonaných, eventuálne novovykonaných dôkazov potrebné vysporiadať.

K odvolacím námietkam obžalovaného je ešte potrebné dodať, že úverovým dlžníkom skutočne nie je obžalovaný ako fyzická osoba a úver mala splácať právnická osoba – T. s.r.o. To však nič nemení na trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného, pokiaľ za právnickú osobu právne a fakticky konal v tomto rozsahu sa to týka aj škody ako zákonného znaku trestného činu (iný je právny režim majetkovej zodpovednosti za spôsobenú škodu, nakoľko nárok na jej náhradu nie je z hľadiska hmotnoprávneho podkladu tohto nároku upravený Trestným zákonom).

V nadväznosti na vyššie uvedené tiež platí, že poškodeným je pri trestnom čine ten, komu bola dotknutým činom v čase jeho spáchania fakticky spôsobená (v tomto prípade majetková) škoda, a táto osoba má byť i označená v popise skutku vo výroku rozsudku (v prejednávanej veci prichádza do úvahy len V. a.s.). O právnom nástupcovi poškodeného (univerzálnom alebo singulárnom) je z hľadiska nároku na náhradu škody, uplatňovaného v adhéznom konaní, potrebné rozhodnúť v príslušnej (následnej) časti výroku rozsudku (tohto výroku, teda výroku o v konaní uplatnenom nároku na náhradu škody sa týka vo vzťahu ku všetkým prejednávaným skutkom záverečná časť odôvodnenia tohto uznesenia).

V konečnom dôsledku, i tu platí potreba odôvodniť právnu kvalifikáciu i z pohľadu Trestného zákona v jeho konkrétnom znení (teda zákona účinného v čase spáchania činu, alebo v prípade výhodnosti pre páchatel'a zákona v neskôr účinnom znení).

K bodu 3/ výroku rozsudku

Tu priamo z popisu skutku vo výroku rozsudku vyplýva neúplnosť skutkových zistení, ohľadom ktorej je potrebné prisvedčiť obsahu odvolania.

Ak má trestnosť činu spočívať v marení konkurzného konania uvedením nepravdivých údajov v zozname aktív a pasív, nemôže byť táto okolnosť vo výroku rozsudku špecifikovaná len tak, že časť pohľadávok (uvedených v zozname aktív a pasív, ktorý obžalovaný predložil pri návrhu na vyhlásenie konkurzu), bola už dlžníkmi uhradená ešte pred podaním tohto návrhu.

Bližšia identifikácia a kvantifikácia týchto pohľadávok nie je uvedená ani v odôvodnení rozsudku, čo činí jeho príslušnú časť (vo vzťahu k bodu 3/) nepreskúmateľnou.

Zároveň je potrebné vysporiadať sa s obranou obžalovaného, prezentovanou už vo výpovedí z 22. októbra 2003 a rozvinutou v podanom odvolaní.

Je predovšetkým potrebné vypočúť na hlavnom pojednávaní ako svedka správcu konkurznej podstaty Ing. J. C., aby sa vyjadril k zoznamu aktív a pasív, ktorý bol pripojený k návrhu na vyhlásenie konkurzu 16. novembra 1998 obžalovaným (tento zoznam je totiž konkrétne označený vo výroku rozsudku v bode 3/), najmä k dátumu, ku ktorému bol zoznam zostavený, a či má táto okolnosť (ak išlo o 31. júl 1998) vplyv na nesúlad údajov v uvedenom zozname so stavom úhrady pohľadávok v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu. Výsluch je tiež potrebný ku čestnému prehláseniu o stave majetku k 30. októbru 1998 (č.l. 859), ktoré malo byť (podľa odvolacieho tvrdenia) obžalovaným 4. decembra 1998 správcovi podpísané ako nevyplnené (následne doklady na č.l. 860-867, označené ako „bilancia“ a datované 9.12.1998 sú z hľadiska v nich zachyteného obdobia označené ako „júl 98“).

Po tomto doplnení dokazovania (a eventuálne na základe jeho výsledkov aj ďalšieho novovykonalného) sa bude potrebné vysporiadať so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, a to aj z hľadiska použitia časovo konkretizovanej právnej kvalifikácie.

Ku skutku v bode 4/ výroku rozsudku

Neúplnosť skutkových zistení tu spočíva v nešpecifikovaní dátumu a spôsobu vyzvania na vrátenie rozmetacej píly zo strany prenajímateľa (P. a.s.) voči nájomcovi T. s.r.o.), ako aj dátumu a spôsobu odmietnutia zo strany obžalovaného prenajímateľovi oznámiť, kde sa ním požadovaná píla nachádza. Oba tieto prvky prejavu vôle dotknutých osôb (výzva a vrátenie, resp. odmietnutie) sú len ako zovšeobecnelé označenie súčasťou popisu skutku.

Uvedené okolnosti totiž zakladajú trestnosť žalovaného skutku ako trestného činu sprenevery, nakoľko ich zavŕšením (odmietnutím vydania a zatajením vecí) má byť vyjadrený úmysel obžalovaného si túto vec trvale prisvojiť, ako keby bol jej vlastníkom.

Aby o uvedených skutkových zisteniach (zároveň o ich naznačenom upresnení) nevznikli pochybnosti, je potrebné v odôvodnení rozsudku prezentovať úvahy, na základe ktorých boli tieto zistenia z vykonaných dôkazov (výsluchov a listinných dôkazov) odvodené.

V terajšej podobe (č.l. 27 rozsudku v nadväznosti na rekapituláciu obsahu výpovedí svedkov S. a V. a na výpočet listinných dôkazov na č.l. 22 a 23 rozsudku) nepredstavujú tieto úvahy dostatočné vysporiadanie sa s okolnosťami významnými pre rozhodnutie a na ich základe nie je rozsudok preskúmateľný.

Vyššie uvedené sa týka aj okolností uvedených vo výpovedi obžalovaného z 11. júna 2003 a opakovaných v odvolaní, v rámci čoho menovaný popiera, že by odmietol dať prenajímateľovi informácie o mieste, kde sa píla nachádza.

K ďalším odvolacím námietkam je potrebné uviesť nasledovné:

Aj keď píla nebola prenajatá obžalovanému osobne (ale právnickej osobe, ktorej bol štatutárnym zástupcom, teda T. s.r.o., ktorá bola aj povinná platiť leasingové splátky), jeho trestnoprávna zodpovednosť je daná, pokiaľ z titulu svojej funkcie rozhodol, že napriek odstúpeniu od zmluvy a výzve na vrátenie vecí, adresovanej prenajímateľom nájomcovi, nebude firme P. táto píla vrátená.

Ak je totiž účastníkom zmluvného majetkového vzťahu právnická osoba, nesie trestnoprávnu zodpovednosť ten, kto v jej mene, resp. za ňu v rámci svojho postavenia v štruktúre právnickej osoby právne a faktický koná.

Namietaná nesprávnosť označenia ukončenia platenia leasingových splátok ako bezdôvodného má skutočne reálny podklad vo vyhlásení konkurzu na majetok spoločnosti T. s.r.o., čo bolo obrazom stavu jej insolventnosti. Na podstatu trestnosti žalovaného činu to však nemá vplyv, nakoľko táto (trestnosť) môže byť založená až na prestanie so splácaním nadväzujúcim konaním obžalovaného, ako je to popísané vyššie (odmietnutie vydania a zatajenie vecí).

Pokiaľ ide o namietanú formuláciu vo výpovedi sv. S. o zaistení píly správcom, v nadväznosti na svedeckú výpoveď Ing. C. a listinné dôkazy (ako zoznam neodovzdaného majetku úpadcu na č.l. 892), je zrejmé, že nešlo o fyzické zaistenie, len o zahrnutie vecí do konkurznej podstaty, a o pôvodný predpoklad správcu, že píla podlieha záložnému právu, zmluvne zriadenému v prospech V..

Na odvolanie je potrebné reagovať v ďalšom konaní výsluchom exekútora Mgr. R. G. ako svedka na okolnosť, či v rámci ním vedenej exekúcie bola zahrnutá do súpisu hnutelných vecí predmetná píla (údaje o konaní na čl. 1900), a ak áno, kde sa fyzicky nachádzala ako s ňou bolo exekútorom naložené.

Vo vzťahu k označeniu poškodeného v popise skutku (a tiež odôvodnení použitia časovo konkrétnej právnej kvalifikácie) platí to, čo je uvedené v časti odôvodnenia tohto uznesenia, týkajúcej sa bodu 2/ výroku rozsudku. V zmysle uvedeného má byť poškodený vo výroku o vine označený obchodným menom v čase dokonania činu (vzniku škody), aktuálnym (terajším) obchodným menom má byť označený vo výroku, týkajúcom sa uplatneného nároku na náhradu škody.

Čo sa týka škody, pri trestnom čine sprenevery nie je (v posudzovanej situácii) jej výška totožná s neuhradeným zvyškom leasingových splátok (5 zo 16). Má ísť o celú hodnotu veci v čase jej prisvojenia si páchatelom, odvodenú od pôvodnej predajnej ceny. Keďže však odvolanie podal len obžalovaný, nie je ďalšie dokazovanie v tomto smere v dôsledku uplatnenia zákazu „reformatio in peius“ v zmysle § 264 ods. 2 Tr. por. aktuálne.

Ku skutku v bode 5/ výroku rozsudku

Potreba ďalšieho dokazovania, zameraného na overenie správnosť skutkových zistení (a to aj v súvislosti s uplatnenými odvolacími námietkami) sa tu prekrýva s dôkaznými pokynmi zadanými pri skutku v bode 2/, ktoré sa takto dopĺňajú.

Obžalovaný totiž argumentuje, že časť čerpaného úver, pokrývajúca nákupnú cenu predmetnej píly, bola spoločnosťou T. zaplatená, resp. aj časť úveru v širšom rozsahu, a to platbami vo výške 2,5 mil. Sk, 1,25 mil. Sk a 188 541 Sk.

Pri posudzovaní podvodného úmyslu vo vzťahu k zaplateniu úveru v rozsahu predmetnej čiastky (prípadajúcej na časť fakturovanej sumy zodpovedajúcej cene píly) je však relevantné posúdenie zdrojov dotknutých úhrad (ktoré je potrebné overiť, resp. identifikovať spôsobom uvedeným v časti odôvodnenia tohto uznesenia týkajúcej sa skutku v bode 2/ výroku rozsudku).

Platba, resp. odpísanie sumy zo záručného vkladu samotnou bankou je len následkom neplnenia splátkových povinností klienta v zmysle čl. V bod 2. zmluvy o vkladovom účte zo 4. júna 1996 (č.l. 2029), a to len do možnej výšky 350 000 Sk, viažucej sa ako garancia na celú sumu úveru, teda 10 mil. Sk s príslušenstvom (v tomto prípade bolo zrazených 188 541 Sk). Bez zriadenia záručného vkladu sa pritom úver ako celok nedal získať.

Vo vzťahu k sume 3,75 mil. Sk je potrebné (ako je to uvedené vyššie) zistiť, či ide o úhradu z úveru poskytnutého zo strany V. na základe zmluvy č. X.. Takáto úhrada potom môže byť považovaná len za následnú náhradu škody, spôsobnej konaním obžalovaného pri skutku v bode 5/. Úver, z ktorého došlo k úhrade, bol totiž poskytnutý až v decembri 1996, pričom účelom tohto úveru nebolo splácanie predchádzajúceho úveru. To platí bez ohľadu na okolnosť, či tento následný úver (skutok 2) bol vylákaný podvodne alebo nie.

K ďalším odvolacím námietkam:

Súčasťou podnikateľského zámeru zo 4. marca 1996 je naozaj zakúpenie predmetnej píly od spoločnosti D. (nie kúpna zmluva-č.l. 2040). K nákupu potom došlo až na základe faktúry z 13. mája 1996 a k úhrade prevodným príkazom zo 6 júna 1996 (čomu zodpovedá i výpoveď Ing. D.).

Je pravdou, že obžalovaný nebol jediným konateľom f. T. s.r.o. v čase podpisu úverovej zmluvy (bol ním aj predseda P.T.), avšak úverovú zmluvu č. X. dňa 30. mája 1996 a následne aj záložnú zmluvu č. X. (konkrétne aj vo vzťahu k dotknutej píle) dňa 15. októbra 1996 (už ako jediný konateľ) podpísal, aj keď rovnako podpísal už 17. apríla 1996 leasingovú zmluvu, týkajúcu sa tejto píly, vtedy podpísal aj jej preberací protokol (č.l. 1441), čomu z jeho strany predchádzal podpis rovnako datovenej kúpnej zmluvy (č.l. 1444), ktorou pílu previedol v mene spoločnosti T. na f. P..

K naposledy uvedenému prevodu vlastníctva tu vzhľadom na nepochybnú dobromyseľnosť kupujúceho došlo bez ohľadu na oprávnenosť prevodu majetku (podľa časovo aktuálneho stavu) firmy D. obžalovaným ako konateľom firmy T., keďže ide o kúpnu zmluvu uzavretú podľa § 409 a nasl. Obchodného zákonníka, na ktorú sa vzťahujú účinky podľa § 446 tohto zákona. Z trestnoprávneho hľadiska je podstatné konanie obžalovaného, svedčiace o uvádzaní poškodeného (V.) do omylu, resp. utvrdzovaní

v ňom ešte v októbri 1996 pri podpise záložnej zmluvy, pri ktorom si mal obžalovaný založenie pily (firmou T. ako vlastnej, hoci len prenajatej od f. P. ako jej vlastníka) nevšimnúť (ako to tvrdí v odvolaní).

Je pritom zrejmé, že efektívnosť ekonomického využitia prevádzky nepostačovala na úhradu úverového zaťaženia, ktoré bolo z hľadiska rozmetacej pily zdvojené (kúpou pily na úver, nasledujúcou po jej prenájme v rámci leasingu, spojeného s finančným zaťažením obdobným úverovému).

Je ešte potrebné dodať, že platba bola z úverových prostriedkov vykonaná v rozsahu ceny pily navýšenej o DPH (spolu s ostatnými nakupovanými vecami). Výške škody uvedenej vo výroku rozsudku zodpovedá len cena pily bez DPH, na čo sa však i tu vzťahuje zákaz v zmysle § 264 ods. 2 Tr. por.

V konečnom dôsledku, právna kvalifikácia (navyše zmenená oproti obžalobe) musí byť i tu odôvodnená v kontexte použitia zákona v časovom konkrétnom znení.

Ku skutku v bode 6/ výroku rozsudku

Pochybnosti o správnom skutkových zistení sú v tomto prípade vyvolané tým, že popis skutku vo výroku rozsudku konštatuje uzavretie zmlúv na bezúčelový úver, čím malo byť obžalovaným ako obchodným zástupcom umožnené získať uvedený úver tomu, o kom obžalovaný vedel, že nespĺňa podmienky určené na jeho poskytnutie.

Z odôvodnenia rozsudku na č.l. 24, teda rekapitulácie obsahu svedeckých výpovedí (K., K., S.), odkazu na svedecké výpovede (K., Z., L.) a uvedenia dátumu úmrtia J. M. podľa úmrtného listu však vyplýva, že úvery boli obžalovaným fingované, bez ich skutočného poskytnutia klientom, len formálne a s nesprávnymi údajmi evidovaným v zmluvách a v sprievodných dokumentoch.

Takéto dôkazné informácie by nezodpovedali použitej právnej kvalifikácii, resp. jej zodpovedajúcej právnej vete, ale uvedeniu poškodeného (P. F. s.r.o.) do omylu na jeho škodu, ktorej (škode) zodpovedá prospech obžalovaného vo výške 30 000 Sk (bez ohľadu na čiastkovú následnú náhradu škody).

Keďže obžalovaný faktické neuzavretie zmluvy a neposkytnutie prostriedkov vo všetkých troch prípadoch popiera (čo je aj podstatou ním podaného odvolania), bude potrebné svedkov K. a K. na hlavnom pojednávaní vypočuť za prítomnosti obžalovaného a eventuálne ho aj so svedkami konfrontovať (ak neodmietne účasť na hlavnom pojednávaní alebo účasť, resp. výpoveď v rámci konfrontácie).

Až potom bude možné vysporiadať sa so skutočnosťami významnými pre rozhodnutie v súlade s výsledkami (eventuálne na základe novozískaných okolností aj doplneného) dokazovania, čo sa v prípade odsudzujúceho výroku týka i právnej kvalifikácie skutku.

Pokiaľ ide o výrok napadnutého rozsudku o uplatnených nárokoch na náhradu škody, tento neobstojí z hľadiska v rozsudku obsiahnutého odôvodnenia. Potreba ďalšieho dokazovania sa totiž nemôže týkať výšky škody, ktorá je ako zákonný znak trestného činu zistená súdom a konštatovaná v rámci popisu jednotlivých skutkov.

Táto škoda (zistená v prejednávanej veci súdom pri jednotlivých skutkoch) z hľadiska hmotnoprávneho podkladu nároku na jej náhradu zodpovedá tzv. skutočnej škode (§ 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V adhéznom konaní je možné uplatňovať i ušlý zisk v zmysle uvedeného ustanovenia (podľa súčasnej úpravy Trestného zákona je už aj súčasťou škody ako zákonného znaku trestného činu), z hľadiska takto uplatneného nároku by (s odôvodnením potreby ďalšieho dokazovania) v prejednávanej veci obstál len výrok o odkázaní poškodeného na konanie o občianskoprávných veciach so zvyškom jeho nároku.

Bude teda povinnosťou krajského súdu po zrušení rozsudku vec v potrebnom rozsahu znovu prejednať, po vykonaní úkonov nariadených odvolacím súdom (uvedených vyššie a eventuálne aj ďalších úkonov podľa okolností priebehu konania) opätovne rozhodnúť, a svoje rozhodnutie i náležite v jeho písomnom vyhotovení odôvodniť.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 26. apríla 2011

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v.r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Libor Duřa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková